i kdyby byly veškeré vývody této zmateční stížnosti oprávněné, nemohla by se zmateční stížnost setkati s úspěchem, je-li čin obžalovaného, jak nahoře dovozeno, promlčen. — — —

Čís. 6184.

Spáchal-li odsúdený po svojom podmienečnom prepustení z trestu v dobe skušobnej nový trestný čin, má mu byť v smysle § 36 zák. čl. XXXVII:1880 vymeraný sjednotený trest a nie trest úhrnný.

(Rozh. zo dňa 26. apríla 1938, Zm III 145/38.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. pre zločin krádeže atď. zmätočnú sťažnosť odsúdeného zamietol.

D ô v o d y:

Proti rozsudku krajského súdu, ktorým bol odsúdenému A. vymeraný úhrnný trest v smysle §§ 517 a 518 tr. p., ohlásil menovaný odsúdený zmätočnú sťažnosť čo do výmery trestu.

Zmätočná sťažnosť, ktorá je zrejme založená na dôvode zmätočnosti podľa § 518, odst. 9 tr. p., je bezzákladná.

A., ktorý bol rozsudkom krajského súdu zo dňa 14. apríla 1930, resp. rozsudkom najvyššieho súdu zo dňa 25. júna 1930 pravoplatne odsúdený na trinásť rokov a osem mesiacov káznice, bol z tohoto trestu dňa 4. septembra 1933 podmienečne prepustený na skušobnú dobu. Pravoplatným usnesením komisie pre podmienečné prepustenie z trestu pri krajskom súde v T. zo dňa 5. októbra 1936 bolo podmienečné prepustenie z trestu A. odvolané a bol nariadený výkon zbytku uloženého trestu.

Trestné činy, ktoré boly predmetom druhého základného rozsudku krajského súdu zo dňa 27. decembra 1935, resp. rozsudku vrchného súdu zo dňa 4. marca 1936 a usnesenia najvyššieho súdu zo dňa 24. júna 1936, spáchal odsúdený A. v apríli, máji a júni 1934, tedy po podmienečnom prepustení z trestu, a to vo skušobnej dobe.

Preto podľa stálej judikatúry najvyššieho súdu mal byť odsúdenému A. v smysle § 36 zák. čl. XXXVII:1880 vymeraný sjednotený trest a nie úhrnný trest, ktorý bol krajským súdom v napadnutom rozsudku stanovený (Sb. min. spravedl. čís. 701 a 709).

Podľa zásad uvedených v rozhodnutí najvyššieho súdu č. Zm III 182/30, uverejnenom v Sbierke min. sprav. pod čís. 701, vymeranie sjednoteného trestu bolo by bývalo menej priaznivé pre odsúdeného A. než vymeranie úhrnného trestu, lebo vymeraním úhrnného trestu bola doba základných trestov napadnutým rozsudkom skrátená, kým sjednotený trest v smysle § 36 zák. čl. XXXVII:1880 mal by byť — odchylne

od úhrnného trestu (§ 104 tr. z.) — v tomto prípade vymeraný jednoduchým spočítaním základných trestov, nakoľko išlo tu o základné tresty rovnakého druhu.

Poneváč však v neprospech odsúdeného nebola ohlásená zmätočná sťažnosť, nemohol najvyšší súd vymerať sjednotený trest namiesto úhrnného trestu, ktorého výmera je pre odsúdeného priaznivejšia.

Zmätočná sťažnosť, ohlásená odsúdeným A. cieľom zníženia vymeraného trestu, je tedy bezzákladná, lebo odsúdený sa následkom toho, čo bolo hore uvedené, nemôže ešte domáhať ďalšieho zníženia trestu, a bola preto v smysle § 36, odst. 1 por. nov. zamietnutá.

Čís. 6185.

Železničné závory sú predmetom patriacim k železnici; ich porušenie vyčerpáva pojem poškodenia, aké má na mysli § 434 tr. zák.

Jestliže riadič motorového vozidla z neopatrnosti narazil na železničné závory a pokrivil ich, avšak bez toho, že by sa staly neupotrebiteľnými a že by sa s vozidlom dostal na trať, takže bola vylúčená možnosť nebezpečenstva pre osoby alebo tovar na železnici, nejde o prečin podľa § 437 tr. zák.

(Rozh. zo dňa 26. apríla 1938, Zm IV 165/38.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. pre prečin podľa § 437 tr. z. zamietol zmätočnú sťažnosť verejného žalobcu.

Dôvody:

Proti rozsudku vrchného súdu podal verejný žalobca zmätočnú sťažnosť na základe § 385, čís. 1 b) tr. p. preto, že odvolací súd mylne kvalifikoval činnosť obžalovaného ako prestupok podľa § 80 zák. čís. 81/1935 Sb. z. a n. a § 106, odst. 4 vl. nar. čís. 203/1935 Sb. z. a n. a považujúc tento prestupok za premlčaný, oslobodil obžalovaného na základe § 326, čís. 3 tr. p. od obžaloby. Zmätočná sťažnosť uplatňuje tedy vlastne zmätky podľa § 385, čís. 1 b), c) tr. p.

Zmätočnej sťažnosti, ktorou sa verejný žalobca domáha, aby obžalovaný bol podľa obžaloby uznaný vinným a jeho čin bol kvalifikovaný ako prečin obecne nebezpečného poškodenia podľa § 437 tr. z., nemožno priznať oprávnenie.

Odvolací súd prijal za zistené, že obžalovaný dňa 13. februára 1936 u železničného prejazdu za obcou H. neskoro zabrzdil auto, ktoré viedol po ceste, následkom čeho sa stalo, že auto 2 min. pred príchodom vlaku narazilo na spustenú železničnú závoru a pokrivilo ju.